

Pren
de subscripció:
2'50 ptes. l'any
Un número:
10 cts.

EMPORIÓ

PERIÓDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:
Ateneu
Montgrí

Any III

TORROELLA DE MONTGRÍ 10 de Febrer de 1917

Núm. 51

SOBRE L' OBRA DEL SINDICAT

El curset agrícola que fá poc temps tingué lloc en nostre vila, ha portat un revifament d'energíes somortes, alhora que ha obert molts ulls a una llum nova, on hi ha horitzons de gran amplitut i on hi bateguen freturances per molts fins avui ignorades.

Les ensenyances del curset, han fet sentir a tots una necessitat aixamplar el marc en el que'ns movem dintre l'aspecte agrícola, i elles, aquelles ensenyances, al fer-nos adonar de la misèrrima condició a que'ns reduïeix l'ignorancia i l'indiferencia, han impulsat a molts d'esperits que fins avui estaven tarats per l'apatia i malmesos per la rutina fatal; aquests esperits al sentir-se remoguts per un afany de millora, han girat els ulls vers el «Sindicat Agrícola», que's el factor únic de veritable progrés agrícola.

Pró aquests homes, tant plens de bons intents, han sentit una temensa abans de donar el pás i han esperat... L'enutjosa qüestió de sempre els impedia decidir-los, pró ara després del article del entranyable i diligent amic En Joan Puigpey recentment publicat, les ombres han de desaparèixer, i les temenses s'han de convertir en ombres.

La Junta de govern del «Sindicat» seria responsable d'un greu mancament, si no aprofités les actuals circumstancies per a obrar amb tot l'ardiment necessari, i jo com membre de la dita Junta, no voldria pas contraure aquesta responsabilitat.

L'oportunisme ha fet que l'obra del catalanisme avencés a passos de gegant, l'oportunisme secret d'èxit de totes les actuacions que li han devingut profitoses, deu esser la nostra guia en l'obra de la nova marxa que'l «Sindicat» deu emprendre.

Parlo aixís i an aquí m'aturo, perquè va preparant-se la tasca a embestir i perquè sé que'ls homes que s'ho han proposat — i entre ells, tinc l'inmodestia de comptar-m'hi — no reculen pas fàcilment.

Parlo aixís perquè vull que tots els que tinguin una responsabilitat en la direcció actual del «Sindicat» ens veiem públicament compromesos, deixant en penyora de l'actuació futura, el compromís de la nostra paraula més solemne, a fi de que cap pugui tenir febleses i torni arrera.

En la Junta general de socis del diumenge dia 28, se contragué aquesta promesa, solemnement confirmada per l'assentiment unànim de l'Assamblea, que semblava freturosa de que's fés alguna cosa de profit.

Hem passat ja massa temps en l'adormiment; es precis que hi hagi un bellugeix de joventut en les nostres entranyes; es precis que donguem fé de vida. Si ni amb el pes d'aquesta responsabilitat que pesa damunt nostre, si ni amb l'estímul dels anhels del mon agricultor, arribessim a expulsar de damunt l'adormiment, la cobardia i l'egoisme, seria precis que penséssim en pendre una determinació definitiva.

O avant o arrera. Son els termes del dilema. O actuar o retirar-nos. Mantenir el *statu quo* d'ara, mai.

Esperem l'apoi de tots els homes conscients i de bona voluntat. Jo entenc que'ls nostres braços han d'estar sempre oberts a l'abraçada, per a estrenyer a tots els que a nosaltres s'acostin.

Particularment al menys aixís ho faig, al sotscriure aquestes ratlles, que deuen ser una apel·lació al concurs de tothom.

J. DE CAMPS ARBOIX

■ ■ ■ ■ ■

- LA DESGRACIA DEL CAP NEGRE

—Veu aquí, dos, per dir-ho tot,— fa en Peret, en començar el relat de la present història,— que la setmana abans del fet, jo havia pescat a sa fitora, as volantí, i havia, además, agafat un nero en un cau que jo sé i'm callo. I

com que sa de casa es molt gurmanda de foneis marins, jo que sí, que aquell diumenge al matí, un dia d'àngels, agafo sa canya, es sanatxo i sa gamba que jo mateix havia agafada'l jorn abans, i, alo, alo, amb es meu aire, tira cap as Cap Negre.—

En respirar, com a repós, en sa vérbola seguida, pipa amb fruició i amoxa amb els dits la grossa pipa.

Els circumstants, enriolais a l'avenç, somriuen amb dolç benestar; però l'atractívol narrador, amb molta de seriesa i naturalitat, prossegueix:

—Ja tots vosatros sabeu l'esparagol tan fresc i deliciós que hi ha en es Cap Negre. No sé si també sabeu que's lloc ont s'agafen molts de torts i de serrans. Tots es pescadors mos hi solem trobar, i encara que de paraula mos fem compliments, tots es dintres se mos remouen de quimera i de frisança, mateix mateix que aquells caçadors de bolets que graten sota un mateix arbre. Tots no dexeu de saber tampoc que aquell qui vulguí anar a peu a s'esparagol cal que's lligui be les betes de ses esparde-nyes,.... altrement, corre 'l perill de rodolar com un palet de riera montanya avall... i a fer malves. Veusaquí, dos, per dir-ho tot, que aquell dia, quan jo devallava pes roquisser de tan mal trapeig, encara 'l sol no era exit. De veres, una matinada bonica. Jo, de passada, m'anava entretenint a collir foneis, per que deia entre mi: per matiners que hagin estat els altres pescadors, de primer entuvi haurán provat a veure si piquen a sa Cala Rodona.

—¡Ah, sí! També n'hi ha força de peix a sa Cala Rodona!—sol dir una veu.

—Sí, però no pas tant com allà. ¡Ah, nois! Tal com jo havia pensat, tal va esser aixís. S'esparagol ben desert. Tots es peixos estarien per mi. Com una noia presumida que amb senyes va fent venir tota una colla de galans, jo vaig bromejar tota sa fondalada, fent que's torts i es serrans anessin venint, venint. ¡Quina delícia! No més que pogués estar mig quartet sol, ja faria un bon ranxo de peix, per que'ls veia allí en es fondal vert, airosos i bellugadissos, que amb molta gana anaven menjant es bromeig. Es clar, pobres, ¡sí era l'hora d'esmorzar! Però veusaquí que'n es moment just que acabava d'escar, sento al lluny fressa de

remes. ¡Bona trompeta! Aixó plá que estaria be, que ara que tenia es camp sembrat vingués un quansevol a collir es grá. Jo que sí, que tot de una m'aixeco, agafo sa canya i es sanatxo, i depressa depressa, m'amago en aquella reganya.—

No sol fallar mai una veu en aquest punt:

—Ah, sí, ja sé ont es.

—Procuro atalaiar aquell home de tan bona astrugança i no me veig que's en Salou. Ja'l conexíeu en Salou.

—¡Mare de Deu! ¡Ja ho crec!

—Aquell home que sempre parlava sol. «Salou, ¿qué farém? Salou, has tingut sort d'esser es primer. Ja cal que t'afanyis Salou». Aixís anava parlant el bon home, mentres preparava es volantí. Jo que sí, que, aleshores, vaig cridar un ai llarc, molt llarc, com el d'un moribon.—

El contista, llavors, exhala un aliret molt dolorós: «¡Aaaaaaa!»

I tots els oients hi responen amb un chor de estridents rialles.

—«Salou, ¿has sentit?» Però es murri no's moia encara. Jo que hi torno a cridar, aixís, amb una veu molt planyidera: ¡Aaaaaaa! «Salou, aquí s'es espenyat algun home. No juguém, val més que te'n vagis, Salou». Tal dit, tal fet. Va cobrar es volantí molt frissós, i, mort de por, va fúger tot cridant. Jo que aleshores surto de l'amagatai, i, rient de la por des pobre Salou, vaig començar a pescar. Però, per pega, encare no havia enganyat dos serranots, que... puf, ja vaig sentir un atre bot. Alça, torném hi, que no hem fet rés. Me torno a amagar a sa reganya. Eren en Llauna i es seu pare. ¿Sabeu qui era en Llauna? Aquell home que parlava malament, un bon home que a la guerra d'Àfrica va esser es primer d'agafar una bandera as moros i se la va dexar pendre. Mateix que'n Salou, se varen posar sobre sa fondalada, allí ont 'vía jo bromejat.—

El narrador, en escarnir la veu d'en Llauna, ho fa amb tanta habilitesa i gracia, que tothom riu a grans riallades.

—«Pa... pa... re... axó sí sí sí que's sort d'esser de de des primers.»

«Ala, dós, afanyémos be, per que jo som vist en Salou de lluny.»

«¡Ma... ma... ma...re de Deu que peix! ¡Quin ranxo que que farém!»

Ja te'l donaré es ranxo, pensava jo, i, decidit a acabar d'una vegada, vaig repetir es crit de mort: ¡Aaaaaaai!

«Pare, ¿has sentit?»

«Sí que ho som sentit, - feu el pare d'en Llauna tot esverat. A veure, cálla.»

Jo aprofito 'l moment de silenci per llençar un ai d'agonia. I, ¡ah, renoi! Allí havíeu de veure en Llauna i es seu pare amb quina llestesa cobraren es volantí.

«Aquí hi ha algún home que s' está morint! ¡Aném, noi, corre! que ja sé es trebais que donen aquexes coses».

Amb un dos per tres, esparverats, sense saber lo que feien, varen desaparéixer més llestos que un peix, i jo vaig quedar a la fi senyor de tots es serrans i torts que ja debíen estar impacients que no se'ls hi dongués l'esmorzar. Amb aquest final heu de fer es pensament que tot el poble s'alarmá amb la desgracia des cap Negre. Per lo vist, tant en Salou com en Llauna pare i fill, de tant espantats, no foren bons a pescar rés, i amb la pruija de desfogar el trastorn, arribaren al poble. I ¡ah, fiets de Deu! A tots aquells que trobaven, a tots els hi deien lo mateix: ¡As Cap Negre s'es espenyat un home! En Salou aná a trobar es jutge, i'n voleu d'enrénou as jutjat per a anar a fer ses diligencies, i de bullici en es Carrer Major, i de xerrameca en la boca de totes ses comares!

«¿Í no's sab qui es?» deien aquestes amb grans exclamacions d'horror.

«Hi haurém d'anar per mar, - deia s'agutzil, - si no volem espenyarnos tots es del Jutjat!»

I veusaquí que la gent, emocionada, va córrer desseguida a apareiar un bot per la justicia, Jutge, fiscal, secretari, agutzil, s'embarcaven a sa Muralla en mig de una munió de curiosos, quan jo vaig arribar a poc a poc, amb sa canya i es sanafjo farcit de peix. «¿Qué passa?» vaig preguntar a una dona, qui, plorico-sa, havia exclamat:

«¡Pobre home! ¿Qué deu 'ser?»

La dona, molt afectada, va girarse, i me digué:

«¿No ho sabeu, vos, Peret? ¡Sí que's extrany! Un pobre home que s'es espenyat en es Cap Negre.»

«¡Deu l'hagi perdonat!» vaig fer jo.

«Ah, sí. ¡Deu l'hagi ben perdonat! ¡Vés qui li havia de dir, pobre home!»

Com alshores passés en Llauna per allí a la vora, jo que'l crido i li dic:

«Diu que hi eres tu, Llauna?»

«Jo, jo, jo'l som vist caure, però no'l som pas conegut.»

I enfonzant els seus ulls, lluent d'enveja, en es sanafjo acurullat, va mormolar:

«Ca...ca...caratsus, Peret, avui sí que ha anat be sa pesquera.»

No cal dir que tots els circuustants acullen i coronen la contarella amb un esclat de rialles espontànics.

MIQUEL ROGER Y CROSA

LA NEVADA

El dimarts passat ens despertarem agradablement sorpresos.

Un llençol de neu cobria nostra encontrada, i els borrallons continuaven caient cada vegada més abundosos.

La gruixa de neu arribá a dos panis en alguns indrets.

Com que les fortes nevades son impropies del nostre clima, el fet constituí un aconeteixement, i tothom suportá la molestia del fret en gracia al bell espectacle que oferien nostres carrers, nostre camp i nostra montanya.

Per breus hores ens poguerem creure transportats a un país del Nort o de l'Alta montanya catalana. El paisatge ens evocá uns panorames de cine, quadres plens de la melancólica poesia de l'hivern. Per a completar el quadre la jugava tramontana amb la neu, i el torp ens deixa coneixer les seves delicies.

La mainadeta plena de joia feia grans boles de neu.

A la plaça major, uns germanófls entusiastes i poc fredelucs, esculpíren una estatua del Kaiser, que la democracia, francófila sens dubte, se cuidá de desfer; al carrer de Pi i Margall nostres amics Matas i Puig aixecaren també una bella estatua representant una dona egípcia, que no tardá en sofrir la sort del bust de S. M. Guillem.

La neu no ha durat gaire entre nosaltres, vingué el blaneig a fondre-la ben aviat. A pesar de la bellesa de l'espectacle, indiquem que amb una sessió ens considerem satisfets i que no desitgem la reprise d'aquesta finesa invernal.

DE LES MEVES

- - LECTURES

Som a la cerveseria del *Grand-Cerf* de Hunembourg, reduït poblet de Alemanya. Son prop de les tres de la tarda d'un dia clar i rialler de primavera. Sentats al voltant d'una taula veruçada uns quants amics, assíduus concorrents a l'establiment, van apurant *chops* de la célebre cervesa de *Marzo* en mig de la més viva alegria. Els reunits son solterons la major part; entre ells hi ha un vellet jueu i casat que resideix a la localitat, i altre, també jueu i més jove pare de la preciosa Suzel, nena de quinze anys frescà i gentil com una rosella, qui viu en una casa de camp a poca distància del poble i que es propietat de Fritz Kobus, un dels solterons allí presents el qual ha convidat al seu masover a trincà entre els seus amics, després d'haber dinat junts a casa seva.

Beuen i bromejen animats per la cervesa *Marzo* que te fama de pujar al nas com el vi de Champagne.

Al tocar les tres de la tarda a l'Església de S. Silvestre, i quan estaven més descuidats, vegeren una llegió de bailets que girava el cantó de l'«Hostal de la Cigonya». Després vegeren uns soldats que portaven a un camarada en una llitera seguits d'altra corrúa de bailets. Al lluny se sentia l'acompassat soroll de les petxades.

Tothom s'abocava a les finestres i sortia de les cases per veure lo que succeïa. Els soldats pujaven pel carrer de la Forja, cap a l'Hospital, i tenien que passar forçosament per davant de la cerveseria del *Grand-Cerf*.

Tots abandonaren les taules per a posar-se drets sobre els bancs. Haan, Schoultz, David, Kobus, els moços, Krantheimer; en fi tots els assistents i alguns més que entraren. No se sentia més que dir amb veu baixa: — ¡Ha sigut un desafió! ¡Un desafió!

I la llitera avençava lentament portada per dos homes. Era una sibira de les que usen per a traure fems de les quadres en els quarters de caballeria. El soldat ajegut en ella amb les cames i els braços caiguts, el cap de costat, la cara pàlida en extrem, portaba els ulls tancats, la boca mig oberta i la petxera plena de sang. La seguien els padrins, que eren un húsar veterà, moreno, de gros bigoti i ulls penetrants, que portaba amb tota tranquil·litat el sabre del ferit sota el braç i la bandolera a l'espatlla, i un jovenet ros que semblava molt abatut. Darrera venien dos sargents que semblaven molt enfadats al veure la gentada que'ls seguia. Alguns húsars, al passar per davant de la cerveseria de les *Dugues claus*, increpaven al vell que portava el sabre, dient-li: — ¡Rapell escolta! ¡Rapell! Però ell no responia ni giraba el cap.

Al passar els dos últims, Fredreric Schoultz, en

sa calitat de sargent de la Landwer, els increpà dient:

— ¡Eh, companys! ¡companys!

Un d'ells s'aturà.

— ¿Què passa, company?

— Res, veterà, es una estocada a la salut de Gredel, la cuinera del *Beuf-rouge*.

— ¡Ah!

— ¡Sí! Una estocada a fondo; arribà fàrt la parada.

— I d'on l'ha tocat?

— A dugues linies sota el pit dret.

— ¡Mala ferida!, replicà; n'he vistes algunes en la campanya francesa.

Peró l'húsar s'adonà que els seus companys giraven el cantó del carreró del hospital, i posant la mà a l'orella, digué:

— Amb permís.

S'ajuntà amb els seus, i Schoultz dirigí una mirada de satisfacció als circumstants i se sentà dient:

— Jocs de l'ofici: els soldats han d'arreglar les coses a colps de sabre; en canvi els paisans poden fer-ho a colps de puny.

I deia aixó amb un tó tal, que semblava significar: «aixó era per a mí cosa corrent, més de cent vegades ho vaig haver de fer».

Mes d'un l'admiraba.

Peró la majoria que era gent raonable i pacífica, mormolava entre si.

— ¿Es possible que's matin els homes per una cuinera? Aixó repugna a la naturalesa mateixa. Deuria expulsar-se a n'aquesta Gredel per la funesta passió que sab despertà an els húsars.

Fritz callaba, semblava pensatiu i els seus ulls brillaven amb un reflexe singular. Però el vell jueu se posà a fer les següents consideracions:

— Sembla mentida que dos essers criats per Deu se sacrificuin d'aquest modo per res.

— De qué ne dius res, David? — digué Fritz amb veu sonora. — ¿No ha sigut l'amor qui ha inspirat les mes belles accions i eis pensaments mes enlairats? ¿No personifica el voler del Etern? ¿No es el principi de la vida, del entusiasme, del valor i del desinterés? Treu a l'home l'amor ¿que li queda? l'egoisme, l'ambició, la borrarxera, l'aburriment i els més miserables instints. ¿Que pot fer de bó i gran? Res; sols pensarà en omplir-se la panxa.

Tots els assistents giraren el cap atordits del seu entusiasme, Haan el miraba admirat per sobre la espatlla de Schoultz que per la seva part allargaba el coll per a cerciorar-se de que era Kobus el que parlaba, car dubtava de lo que sentia.

Peró Fritz, sense preocupar-se de res d'aixó, continuaba.

— Diguem, David, — deia animant-se cada vegada mes — quan el poeta dels poetes, el gran Homer, ens pinta centenars d'herois de la Grecia, que van

en barquets a buscar una dona que s'ha escapat de casa seva, que atravessen els mars i no acaben fins tornar-la a veure ¿creus que inventa tot això? ¿creus que lo que pinta no es la realitat? I a que deu la seva celebritat sinó a haber pintat la cosa més sublim, la mes gran que hi ha en el cel l'amor! I ¿perqué se diu al cant de Salomó, el Càntic dels Càntics, sinó perque canta un amor mes gran, mes noble i mes profund que tot lo demás que tanca el cor de l'home? Quan diu en el Càntic dels Càntics: «Volguda meua, ets bella com l'atzur del cel, agradable com Jerusalem, terrible com els exèrcits marxant a timbal batent i bandera desplegada» ¿No vol significar amb això que no hi ha res tant bell, tant dolç i tant invencible com l'amor? I des de Jesucrist, ¿no s'ha convertit per l'amor, a n'els pobles mes barbres? ¿no s'ha convertit per l'amor, amb una simple cinta de color de rosa, un selvatge en cavaller? Si en nostres temps s'ha empetitit tot i son menys notables i grans les accions, ¿no serà perque se desconeix el veritable amor i els homes se casen per conveniència? Doncs bé, David, escoltem, jo dic i sostinc que l'amor veritable, l'amor pur, es lo únic que canvia el cor del home, lo que l'enlaira, i que solament per ell pod un home sacrificar sa vida.»

* * *

Aquí tens, lector volgut, traduït un fragment d'un capítol d'una obra excel·lent que acabo de llegir per segona vegada. Se titula «El Amigo Fritz» i n'es autor Erckmann Chatrián.

Com ja dic es un llibre preciós. Les seves pàgines tenen un sabor especial que captiva, fent sentir a l'esperit el goig de la vida, perque es un bell cant an ella.

El llegidor es transportat en un ambient sà, reconfortador, d'un viure senzill en ses costums, apartat de les corrupcions depriments que per desgracia avui predominen i enlletgeixen el nostre; un viure apacible, bondadós, diàfen, amb somriures de sol i esperançadores blavors de cel. La bondat i el amor son l'ànima del llibre; ¿voleu millor poesia?

Llegeix-la, lector, llegeix-la i aprofitarás el temps i tal volta quelcom més i tot. T'ho asseguro.

A. GALLART

NOTICIES

Ajuntament.—Sessió de 1er. de Gener 1917.

Se celebra sessió extraordinària presidida per l'Alcalde Sr. Sala i assistència dels Regidors senyors Creixell, Elias, Matas, Roense, Viñas, Bofill, Gali i Hereu.

Se llegeix la convocatòria en la que hi consta l'objecte de la sessió que es la formació de les llistes dels individus del Ajuntament i majors contribuents d'aquesta vila que tenen dret a la elecció de Compromissaris per a la votació de Senadors, aprobant-se les mateixes i acordant-se la seva publicació per terme de vint dies.

Sessió de 4 de Gener 1917

Assisteixen tots el Regidors i presideix l'Alcalde Sr. Sala.

S'aproba l'acta de la sessió ordinària anterior i ratifica l'extraordinària del dia primer.

Se dona compte d'una instància firmada per don Narcís Simón, Joan Puig Vilá i Josep Roense manifestant en la mateixa que desde primer d'aquest any en compliment del nou contracte d'arrendament dels drets d'escorxador se 'ls obliga a portar l'aviram que maten per la venda, a l'escorxador a les dotze del dematí resultant un perjudici per ells i per el veïnat en general ja que de persistir la mateixa hora a l'istiu podria constituir un perill per la salut pública, que 's senyali una altre hora de inspecció que podria ser a l'hivern a les sis i mitja de la tarda i a l'istiu a les sis i mitja del dematí o be tot l'any al dematí en hora oportuna avans de la venda essent aixís ventatjós per al públic que adquiriria les carns en millors condicions; s'acorda que quedi l'instància sobre la taula per estudi.

Se dona també compte d'un ofici de la «Compañía Torroellense de electricidad» de data de 31 últim en el que la Companyia acaba en dit dia el contracte del servei de l'enllumenat públic d'aquesta vila per mitjà de l'electricitat que l'hi fou adjudicat en la subasta celebrada en Desembre de 1907 i que ja venia suministrant desde 1898 en que es va implantar a n'aquesta vila l'enllumenat elèctric; que no habent-li sigut possible admetre les noves condicions establertes per la Corporació en la subasta celebrada el dia 14 de Desembre últim ni habent tingut noticia de que s'hagi anunciat una segona per haber quedat aquella deserta, posa en coneixement que desde primer de Febrer vinent deixarà de suministrar força per el servei de l'enllumenat públic; participant-ho també al Governador Civil de la provincia al objecte de declinar qualsevol responsabilitat, ja que la manca de aquest servei per el seu caràcter de públic ha de afectar al vehinat i al seu interès general. La Corporació després de deliberar, acorda que passi aquest ofici a la Comissió especial nomenada per entendre en lo referent a l'enllumenat públic.

SE VEN

mobllizari i objectes propis de café, com son taulles, cadires, cristall, etc.

També está en venda un magnífic gramofón.

Donará raó N'EDUARD VIÑAS.

S'acorda quedar enterat d'haver prés possessió en primer d'aquest mes del càrrec d'oficial mayor de Secretaria D. Salvador Lloret Martí.

S'acorda concedir 15 ptes. a l'«Ateneu Montgrí» per la compra de juguets als nens pobres en la festa dels Reis que celebra anyalment dita entitat.

Sessió de 11 de Gener

Presideix l'Arcalde Sr. Sala i assisteixen tots els Regidors.

S'aproba l'acta de la sessió anterior.

Se presenta una instància de D. Joan Elias Llós demanant a l'Ajuntament que l'hi concedeixi un plaço de quatre anys per pagar les 24 anyades de cens que deu a l'Ajuntament i que no l'hi ha sigut possible satisfer a causa de malalties, s'acorda concedir-li el temps demanat per a saldar el deute.

Se presenta la següent proposició firmada per els senyors Matas, Viñas i Fron: «Que moguts per un gran amor a la llengua catalana i amb desig de que l'Ajuntament interpreti els sentiments de la nostra llengua, ja que d'aquest modo honrarem també la llengua castellana en la qual no saben cantar.» Després d'algunes paraules en defensa de la mateixa, pel Sr. Viñas i de la manifestació de la Presidència de que creia que era atribució seva l'acordar lo demanat en la proposició, s'acorda que quedi la mateixa sobre la taula hasta la sessió vinenta.

Se posa a discussió l'instància dels senyors Simón, Puig i Roense que estava sobre la taula per estudi desde la sessió passada. La Presidència diu que després de conferenciar amb el Veterinari Inspector de carns del Municipi, pot afirmar que cap de les carns que es maten en l'escorxador en aquest temps pot perjudicar la salut dels consumidors, i que al istiu se procurarà canviar l'hora buscant la fórmula que armonisi els interessos de l'arrendatari de l'escorxador, Inspector de carns i consumidors; la Corporació després de deliberar acorda no canviar de moment l'hora senyalada i que quan se presentin calors se procurarà senyalar una hora que convingui a tots els interessos tinguent com a principal objecte no perjudicar la salut del veïna.

S'aproben varis comptes examinats per la Comissió d'Hisenda.

Agrupació regionalista.—En aquesta nostra vila de Torroella, s'està organitzant una «Agrupació Regionalista», a l'objecte d'acoblar tots aquells elements que combreguin amb els principis del catalanisme polític, que segueix les inspiracions de l'escola de la «Lliga Regionalista».

Sabem que dintre poc, se constituirà definitivament, celebrant un acte polític, que segons notícies fidedignes promet ésser molt notable.

De les eleccions provincials.—Pròximes ja les eleccions de diputats provincials, comença a

ésser objecte de les generals converses el plantejament que tindrà la lluita en el nostre districte.

Se sab que lluitarà una candidatura plena republicana, integrada per dos federals els senyors Irla i Folgado i un lerrouxista, el senyor Estrany de Calonge.

Se sab també d'una manera certa que 'ls regionalistes lluitarán amb els noms de D. Bonaventura Sabater, de Bagur i D. Martí Roger, de Palamós.

Aquests candidats varen ésser designats el 28 del passat gener, amb motiu de celebrar-se el XVIII aniversari de la fundació de «L'Escut Emporità», pels delegats dels principals pobles del districte.

Se parla també d'una tercera candidatura, prò que sembla està liuny d'ésser un fet, de poc interès en definitiva, ja que com sempre la lluita ha d'ésser entre les candidatures republicana i regionalista.

Delegats.—Com a representants dels elements regionalistes de la comarca de Torroella, assistirán diumenge prop vinent a la reunió que tindrà lloc en «L'Escut Emporità» de La Bisbal, al objecte de anar a una ampla organització de forces, nostres bons amics en J. de Camps i Arboix i en Lluís Pujol.

Mercats.—Veritablement el temps està contra el nostre mercat.

Durant tres dilluns seguits la pluja ha privat que fos la concurrencia tan nombrosa com acostuma en aquesta temporada.

Donatiu.—De l'entusiasta torroellenca donya Ramona Vert de Rigau, hem rebut vinticinco pessetes, cinc per la subscripció d'**Emporion** corresponent al 1916 i les restants destinades al «Rober del Nen Jesús de Praga».

Hem entregat dita quantitat a la Junta de dita entitat que ha manifestat el seu agraïment en nom dels pobres.

Afegim a les seves, les nostres mercés.

Casament.—Dies passats contragué matrimoni nostre bon amic en Josep Pericay amb la simpática damisela Joaquina Bonada.

Desitgem a la gentil parella tota mena de felicitats en son nou estat.

Per al senyor Arcalde.—Preguem al senyor Arcalde que s'fixi amb el grupu de joves que s'estaciona a la cantonada de la plaça, tots els dilluns, entorpint la circulació quan aquesta es més dificultosa.

El Cine.—Cada día es més nombrosa la concurrencia que acudeix a les sessions de Cine que dona la «Companyia Torroellenca d'Electricitat» i en les quals se projecten programes cada vegada més interessants.

Nevada.—El dimarts d'aquesta setmana la neu visità nostra vila.

En altre lloc del periòdic donem compte de la nevada.

Robo.—Dies passats uns amics del bé d'altri entraren a la casa d'en Marca, al Passeig del Marqués de Robert, apoderant-se del calaix on hi havia escassíssima calderilla.

Una central elèctrica.—Se'ns diu que ben aviat se començaràn les obres d'una importantíssima central elèctrica que s'edificarà en la propietat del senyor Plá coneguda per «Heron».

Carnaval.—Continuen els balls de disfreses. Se'ns anuncia la organització d'una estudiantina que sortirà durant els dies de Carnestoltes.

Conferencia.—El dia que sortí el nombre anterior, donà una conferencia en el «Saló Jou» un enginyer del servei agronòmic.

Amb parauia fàcil tractà del conreu de l'olivera, fent atinadíssimes observacions sobre els adobs, cultiu, poda i malalties d'aquest arbre.

Combaté la febre que ha agafat a nostres terrassans que per un egoisme inexplicable arrenquen les oliveres atentant contra nostra riquesa oliera que pod tornar a ésser important.

Accident.—A conseqüència de la nevada, una dona de l'Estartit relliscà al carrer, fracturant-se un braç.

D'un expedient.—Per a completar l'expedient que s'ha format al Ajudant de Marina de Roses, han estat en nostra vila un comandant de fragata acompanyat d'un tinent instructor.

Junta general de l'«Ateneu».—Diumenge dia 4 del corrent celebrà l'«Ateneu» la reunió general reglamentaria.

Overta la sessió, el dipositari senyor Capellà donà lectura del estat de comptes, que revelen una acurada administració i un estat econòmic satisfactori.

Després de tractar llenguerament de la feina feta durant l'any anterior, el president esboçà un projecte de gran transcendència que coronarà l'obra de dita entitat, i del qual donarem compte i amb tota mena de detalls en el nombre pròxim.

Se procedí després a la reelecció d'alguns càrrecs seguint nomenats

Josep Castells, vis-president.

Eduard Viñas, bibliotecari.

Salvador Lloret, secretari.

Lluís Matas, vocal.

Per a completar alguns càrrecs de les seccions se feren els següents nomenaments:

Josep Marull, president de secció de sport i excursionisme.

Martí Vert, secretari, i Lluís Pujol, secretari de la secció d'estudis.

La Junta de l'Orfeó quedà constituïda en la següent forma:

Josep Galí, president.

Isidre Heren, secretari.

Josep Bagudà, dipositari.

Pere Passarrius, vocal.

De societat.—Han estat alguns dies entre nosaltres nostre bon amic Joaquim de Camps i Arboix i sa respectable mare.

També han estat a Torroella per alguns temps els senyors Dávila i Ribas i ses distingides esposes.

Naixement.—Nostre amic en Joan Tauler ha vist augmentada la seva llar amb el naixement de una nena.

Nostre enhorabona.

REGISTRE CIVIL

Moviment de població durant el mes de Janer de 1917.

NAIXEMENTS

Dia 4. Joan, fill de Francisco Hostenc i Carme Baguer.

Dia 4. Joaquim, fill de Josep Riera i Maria Matas.

Dia 13. Carme, filla de Joan Tauler i Maria Costa.

Dia 21. Martí, fill de Josep Canals i Engracia Coll.

Dia 25. Joan, fill de Josep Fuster i Gracia Gimpera.

MATRIMONIS

Dia 23. Josep Arnay amb Dolors Serra.

» 24. Pere Galcerán amb Josepha Pons.

» 25. Genís Cristófol amb Palmira Candal.

DEFUNCIONS

Dia 7. Francisca Font Masjuan, 74 anys, viuda.

» 14. Sebastià Barca Paretas, 85 anys, viudo.

» 25. Alberta Farró Concas, 14 mesos, (Estartit).

Joaquim de Camps Arboix

ADVOCAT

CARRER DE LES BERNARDES, 2, 2on.—GIRONA

Imp. de P. Ribas. — Palafrugell. — Teléfon 362

Representant a Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí

ATENEU MONTGRÍ

DIUMENGE, 11 DE FEBRER DE 1917,

FUNCIÓ FELIP PALMA

Vetllada organitzada per la Secció dramàtica, per a honorar la memòria de la distingida escriptora torroellenca D.ª PALMIRA VENTÓS (Felip Palma), representant-se dues de ses obres originals

COLABORARAN EN LA VETLLADA LES APLAUDIDES ACTRIUS SRTES. ROSA BOIX, PILAR BOL I CARME BOIX

PROGRAMA

I. Overtura per la Orquestra «Montgrints». :: II. Parlament sobre'l sentit d'aquesta vetllada i notes biogràfiques de Na Palmira Ventós.
III. Representació del quadre en 1 acte, de Felip Palma

L' ENRENOU DEL POBLE

interpretat per les Srtes. Bol i Boix (R. i C.) i els Srs. Plaja, Capellá, Castells, Vert (M.), Adroher, Sullastres, Pagés, Vert (P.), Rosell, Bou i Ferrer.

IV. El drama de família en 5 actes, de la mateixa escriptora

ISOLATS

REPARTIMENT: *Siseta*, Srta. Bol; *Cristina*, Srta. Boix (R.); *Laia*, Sra. Boix (C.); *Albert*, Sr. Castells; *Quimet*, Sr. Vert (M.); *Senyor Mestre*, Sr. Viñas; *Manxaire*, Sr. Vert (P.); *Blai*, Sr. Capellá; *Cantarell*, Sr. Plaja; *Tivo*, Sr. Sullastres; *Carlets*, Sr. Rosell; *Cinto*, Sr. Pagés; *Un Pagés*, Sr. Ferrer.

A LES 9 DE LA NIT

PREUS:	Entrada i butaca	75 Cts.
	Entrada general	40 »
	Mitja entrada	20 »

NOTA: Les butaques per a els socis al preu de 20 céntims estarán en poder del cobrador fins a les 6 del vespre, passada aquesta hora se posarán a pública venda.